

Ο Ζάν Ναρελ έφρευγε με την καρδιά ματωμένη. Πιο σποστό θάταν αν έλεγε κανείς ότι έδραπέτευε. Είχε πάρει το νυχτερινό έξοδος απ' το σταθμό του Μονπαρνάς, με την απόφασι να μη ξαναγυρίσει πειά στο Παρίσι.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΒΙΑΛΕΜΕ

Ο ΔΕΙΛΟΣ

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

«Στόν έρωτα, είπε κάποτε ο Να πολέον, ή μόνη νίκη εινε ή φυγή!»

Κι' ο Ζάν Ναρελ, που είχε πληγωθή σκληρά από τόν έρωτα, πήγαινε να βρη παρηγοριά και να ξεχάσει στη Βρετανία, την ιδιαίτερη πατρίδα του.

Ήταν ένας λεπτός και συμπαθητικός νέος, με μαύρα μαλλιά και μαύρα μάτια, ένας από τούς πιο διαλεχτούς και τούς πιο πρωτότυπους ζωγράφους της κοσμοπόλεως. Μά είχε ένα τρομερό ελάττωμα : ήταν δειλός. Ύπεφερε πάντα από μια αγιάτρευτη δειλία, όταν βρισκόταν μπροστά σε μια όμορφη γυναίκα. Καί γι' αυτό τώρα, μέσα στο τραίνο, μετανοούσε λιγάκι που δεν είχε εξομολογηθή τόν έρωτά του εκείνο τό τελευταίο βράδυ στην αγαπημένη του.

Είχε κλείσει κιάλας ένας χρόνος, από τή μέρα που τόν είχαν ουσιτίσει στην όμορφη και χαριτωμένη Σιλβία Ντορέ, στο χορό κάποιου φιλανθρωπικού Συλλόγου. Ή Σιλβία Ντορέ, όφρανη, πάμπλουτη, ανέξοδητη, είχε μεγάλη καλλιτεχνικά χαρίσματα κι' αγαπούσε με πάθος τή μουσική. Ο Ζάν Ναρελ την θαύμαζε, την λάτρνε κρυφά σαν είδωλο κι' ένοιωσε ότι ήταν ή μόνη γυναίκα που θα μπορούσε να τόν κάνει ευτυχιομένο. Μά δεν τοίμουσε να τής φανερώσει τό μυατό του. Ή Σιλβία είχε πολλούς φίλους, πολλούς θαυμαστάς, μά δεν είχε κανένα έραστή, γιατί ήταν σοβαρή και φρόνημη. Ο Ζάν Ναρελ στην αρχή δεν μπορούσε να τό πιστέψη αυτό. Αργότερα όμως, όταν τό έξακρίδωσε μόνος του, ένοιωσε άκίνητο μέ μεγάλο σεβασμό για τή Σιλβία και άκόμη πιο παράφορη λατρεία. Την αγαπούσε λοιπόν κρυφά και πρόσεχε να μη χάσει την ευτυχία να τή βλέπει κάθε τόσο, ν' άκουγή την άπιόσφαρά της και ν' άκούη τά λόγια της. Έκείνο τό μοιραίο βράδυ είχαν βρεθή κι' οί δυό τους μόνον στην άνθημένη βεράντα, σαν δυό έρωτευμένοι. Ή Σιλβία λαμτοκοπούσε από τήν όμορφιά... Είχε τραγουδήσει για κείνον στο σαλόνι και θάλεγε κανείς ότι περιέμενε από τή χείλη του να τής ποιη ένα σποδο τρυφερά και παθητικά λόγια. Ο Ζάν Ναρελ όμως την κόνταζε σιωπηλά, δίχως να τολμά ν' άνοίξει τό στόμα του. Ή Σιλβία τότε, για να τού δώσει θάρρος, τού είπε :

—Μιλήστε μου για τά σχέδιά σας... Άνοιξτε μου τήν καρδιά σας... Δεν είμαι λοιπόν ή καλύτερη φίλη σας ;... Έκείνος ένοιωσε την καρδιά του να χροιάται δυνατά. Ήθελε να τής εξομολογηθή τόν έρωτά του, μά τά τρυφερά λόγια σταματούσαν στο λαμό του και τόν έπληγαν.

—Ζάν !... Άγαπημένο μου Ζάν !... Έσύ είσαι !...

«Α ! Πόσο θέλω να τής μιλήσω, να τής τό πω όλα ! συλλογίζοτανε. Να τής πω ότι την αγαπώ από τήν πρώτη μέρα που τή γνώρισα...»

Ή Σιλβία, θάλεγε κανείς, ότι περιέμενε μ' άγωνία αυτά τά λόγια που δεν έβγαιναν από τή χείλη του. Δεν μπορούσε ποτέ να φανταστή ότι ήταν τόσο δειλός, τόσο αγιάτρευτα δειλός !

Τού ξαναείπε λοιπόν :
—Έλάτε, μιλήστε μου για τά σχέδιά σας... Θέλω να μάθω... Τά σχέδιά του !... Ο Ζάν Ναρελ δεν είχε, παρά μονάχα ένα σχέδιο, τό όποιον ήταν ή μεγάλη, ή μοναδική έλπίδα της ζωής του : να τήν παντρευτή. Νά παντρευτή τή Σιλβία ! Νά τής πη ότι καμιά άλλη γυναίκα δεν ήταν πιό όμορφη απ' αυτήν, ότι καμιά άλλη φωνή δεν ήταν πιο γλυκεία από τή δική της κι' ότι ήθελε να πέσει στα γόνατα και να τή προσκυνήσει σαν είδωλο, με μια παράφορη λατρεία. Μά δεν είπε τίποτα, ή μάλλον ψιθύρισε ταραγμένος :

—Τά σχέδιά μου !... Αργότερα. Είνε τόσο άβέβαια !... Ή φωνή σας όμως άπόψε ήταν... όλήθεια... τόσο... τόσο γλυκεία !...

—Α ! Σάς άρέσει τόσο ή φωνή μου ; τού είπε ειρωνικά ή Σιλβία. Ήθελε να τόν σκανδαλίσει, να τόν ταράξει με τίς ειρωνίες της για να τόν κάνει να στενοχωρηθή, με τήν έλπίδα, ότι ίσως μ' αυτό τόν τρόπο θα τής άνοιγε τήν καρδιά του.

—Λοιπόν, αυτό μόνο έχετε να μου πητε ;... τόν ρώτησε πάλι σαρκαστικά.

Και για να μη ξεσπάσει σ' άναφυλλητά μπροστά του από τόν έννευρισμό της, τού είπε άπότομα :

—Δίχως άλλο, αγαπητέ, κ. Ζάν Ναρελ, θα χάνετε άδικα έδώ τόν καιρό σας...

Τήν ίδια στιγμή όμως, που είπε αυτά τά σκληρά λόγια της, ή

Σιλβία μετανόησε. Θα ήθελε να σταματούσαν στα χείλη της, να μη έφταναν ως τ' αυτιά του δειλού ζωγράφου.

Ο Ναρελ, πληγωμένος κατάκαρδα, έπανελάβε σαστισμένος :

—Κάνω τόν καιρό μου ; είπατε ;

—Ύποθετω ! τού άπάντησε ή Σιλβία, αν κι' ήθελε να τόν κρατήσει κοντά της για πάντα.

—Τότε, δεσπονίς, χαίρετε ! τής ψιθύρισε κατάχλομος και με ραγισμένη φωνή.

—Αντίο, κ. Ναρελ, τού είπε άπότομα ή Σιλβία. Άντίο !

Ο ζωγράφος έσκαιψε για να φιλήσει τό χέρι της και για μια στιγμή τό έφαίξε άνάμεσα στα δικά του. Τό λεπτό και κάτασπρο χέρι της Σιλβίας έτρεφε από τήν άγωνία. Ο Ναρελ όμως νόμιζε ότι έτρεφε από τό θυμό και γι' αυτό τής είπε πάλιν πόν φωνή :

—Σας ζητώ συγνώμη !...

—Έπειτα τήν άφησε στην άνθημένη βεράντα και βγήκε στο δρόμο παραπατώντας, σαν άνθρωπος που έχασε πειά όίλες του τίς έλπίδες.

Αν τού περνούσε ώστόσο από τό μυαλό να ξαναγυρίσει κοντά της, θα είρισκε τή Σιλβία να κλάη μ' άναφυλλητά και να ψιθύριζε κάθε τόσο τ' όνομά του.

Μά τά νομμένα δεν ξεγράφονται... Ο Ζάν Ναρελ γύρισε βιαστικά στο σπίτι του, φόρεσε ένα ταξιδιωτικό κοστούμι, έφοίξε μέσα σε μια βαλίτσα μερικά ρούχα κι' έπειτα έβγαλε για να προφύγει τό έξοδος. Τή στιγμή που έβγαινε από τήν πόρτα, φώναξε στο θεοκόρο :

—Φεύγω για τή Βρετανία. Δεν εινε άνάγκη να μου στέλνετε εκεί πέρα τά γράμματά μου...

Κι' έστρεφα από λίγο, κάνοντας τό πιο πένθυμο ταξείδι της ζωής του, άκουγε τα κρυστάλλα του έξοδου να τρίζουν αδιάκοπα, καθώς ή άμαξοστοιγία χιμύιωσε με λιγγυώδη ταχύτητα μέσα στο πικρό σνοτάδι της νύχτας.

Ή Σιλβία έπιανε άγωνία ως τό ξεμερώματα. Τά μάτια της είχαν στερέψει από τά δάκρυα. Τι έπρεπε να κάνει ; Πώς θα κέρδιζε πάλι τή συμπάθεια του ; Άξφαση πήρε τήν απόφασι να τού γράψη. Καί τού έγραψε δυό λόγια σ' ένα μικρομένο φύλλο χαρτιού :

«Ήμουν κακή κι' άδικη μαζί σας. Έλάτε γρήγορα... Σας περιμένω».

Ο Ζάν Ναρελ ώστόσο δεν πήγε στην πρόσκλησή της. Πέρασαν έτοι τρανιάζειν ώρες από τή στιγμή που είχε φωνή από κοντά της. Ή Σιλβία, μ' ένα παράξενο ποναίσθημα στην καρδιά, δεν μπόρεσε να κοιμηθή ούτε τή δεύτερη νύχτα.

Τό πρωί, δεν βρήκε πάλι καμιά άπάντησι στην άλληλογραφία της. Απογοητευμένη, έφοίξε μια ματιά στην έφημερίδα και τήν ίδια στιγμή χλώμασε από τόν τρόμο της ! Τ' όνομα του Ζάν Ναρελ ήταν τυπωμένο με χοντρά γράμματα πάνω από δυό δολόκληρες στήλες. Από κάτω, μερικοί ύπότιπλοι, συνήριζαν τό κείμενο :

«Ένα πτώμα φορικώδες παραμορφωμένο άπάνω στις αισθηροδρομικές γραμμές. Ή τραγωδία του ζωγράφου Ζάν Ναρελ... Πρόκειται περί αυτοκτονίας... Ο دوستαχής ζωνφόρος έπεσε από τό έξοδος... Διμελήσθη από τήν επομένη άποδοσταχία...»

Ή Σιλβία άφησε μια σταραχτική κραγή και λιποθύμησε στην πολυθρόνα της. Ήμεινε έτσι μιάν δολόκληρη ώρα. Όταν συνήλθη, άρχισε να κιντάζει δεξιά κι' άριστερά σαν τρελή. —Έπειτα, τά μάτια της έπεσαν στην έφημερίδα που βρισκότανε μπροστά στα πόδια της. Θυμηθήκε τότε τό τραγικό δράμα του φίλου της κι' άρχισε πάλι να κλάη μ' ένα απαρηγόρητο παράπονο...

Ή λύπη της αυτή, ή μεγάλη της λύπη, τήν έφοίξε άρρωστη στο κρεβάτι. Οί δικοί της έκάλεσαν τό γιατρό.

—Τά δάκρυα που έχισσε και χύνει τήν έσοσαν, ψιθύρισε ο γιατρός.

Κι' έπειτα, φεύγοντας, συνέστησε στους δικούς της :

—Ν' άποφύγη τίς συγκινήσεις και τίς έπισκέψεις !...

Ή ώρες τώρα περνούν άργά, βαρείά, σαν νάναι άτέλειωτες... Κάθε στιγμή εινε ένας πόνος για τή Σιλβία. «Κι' έτσι θα εινε πάντως, συλλογίζεται. Θα ήταν καλύτερα να μη ζητούσε από εκείνο τόν βαρύνοντα τής λιποθυμίας. Τό μυαλό της τώρα εινε θιαμτό, κορρωσμένο, σαν να βρισκεται στο χείλος της τρέλλας... Να, θα εινε τρελή και γι' αυτό νομίζει ότι άκούει έναν παράξενο θόρυβο, μια ξεσηρή φιλο-

νεικία και τη φωνή εκείνου, που δεν ιστάρχει πειά, τη φωνή του...
 'Ανοίγοντας όμως τα μισόκλειστα βλέφαρά της, απ' όπου εξακολούθουσαν να κυλούν άργα τα δάκρυα, η Σουλβία νόμισε ότι είδε μπροστά της μια άγαπημένη σιλουέττα και ψιθύρισε σιγανά :
 — Ζάν !... 'Αγάπη μου !... Πολυαγαπημένη μου Ζάν !...

Κι' έβλεπε πάλι τα μάτια της για να δη καλύτερα, με τη φαντασία της, εκείνη την γλυκεία όπτασία. Μά τώρα νοιώθει καθαρά ότι είναι κάποιος κοντά της, ότι ο κάποιος αυτός γονατίζει μπροστά στα πόδια της κι' ότι της φιλάει και της χαϊδεύει τα χέρια. 'Επειτα, σιγανά, κοντά στ' αυτά της εκείνη ή φωνή, ή αγαπημένη της φωνή, της ψιθυρίζει :

— Σουλβία !... Μπορώ λοιπόν να σου πω τώρα ότι σ' αγαπώ ;...
 'Η Σουλβία ανοίγει άξαφνα τα μάτια της, πετάγεται άπάνω και ξεφωνίζει με κατάκληξι :

— Ζάν !... 'Αγαπημένη μου Ζάν !... 'Εσύ είσαι ; Πώς εινε δυνατόν ;
 'Ο Ζάν Νορέλ τη σφίγγει τριμφερά στην άγκαλιά του κι' έπειτα της λέει :

— Διάβασα τις έφημερίδες και γύρισα πίσω στο σπίτι μου. 'Εκεί πέρα βήρκα τὸ γράμμα-σου που με καλούσε...

— Μά και τὸ δυστύχημα ; ή αυτοκτονία ;... τὸν ρωτάει ή Σουλβία, δείχνοντας τὴν προνή ή εφημερίδα.

— Κάποιος έγλημιάς πὸν τὸν κινηγοῦσαν, για να ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τὸν ἀστυνομικὸν, έκλεψε τὴ βαλίτσα μου, φόρεσε τὰ ρούχα μου σ' ἕνα ἀδειο διαμέρισμα τοῦ τραίνου και πήδηξε έξω ἀπὸ αὐτό. Μά φαίνεται ότι έπεσε ἄσχημα και λιποθύησε ἀπάνω στὶς γραμμές. Πέρασε ἴστερα τὸ ἄλλο τρέινὸ και πὸν κομμάτιασε... Τὴ συνέχεια τώρα τὴν ξέρεις. Βήρκαν τὰ χαρτιά μου ἀπάνω του κι' ὅλοι νόμισαν ότι ἦμουν ἐγώ...

— Μά γιατί έφυγες, Ζάν, τόσο βιαστικά ἀπὸ τὸ Παρίσι ; τὸν ρώτησε ή Σουλβία.

— Γιατί πίστεψα ότι δὲν μ' ἀγαποῦσες...

— Και τώρα ; τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ή Σουλβία.

— Ω ! Τώρα...
 Κι' ὁ Ζάν Νορέλ τὴν ξοφίξε στὴν ἀγκαλιά του και τὴν ἐφίλησε στὸ στήμα.

— ΑΑΜΠΕΡ ΒΙΛΛΕΜΕ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

'Ο μπαμπάς. — Πάλι λασπόθηκες, Τοτό, πάλι σάν γουρουνάκι έγινε... Ξέρεις τί εινε τὸ γουρουνάκι ;

'Ο μικρός. — Ξέρω, μπαμπά.

'Ο μπαμπάς. — Τί εινε ;..

'Ο μικρός. — Τό... παιδί τοῦ μεγάλου γουρουνιού, μπαμπά !..

Μεταξὺ φίλων :

— Ξέρω ἕναν κῆρυ, πὸν σου μοιάζει κατακληκτικά... "Όταν τὸν δὸς ξαφνιάζωμαι, γιατί τὸν παίρνω για σένα...

— Δὲν πιστεύω... νάκομες λάθος και νά τοῦδωσες τὶς διακοίσεις δραχμῆς πὸν μοῦ χρωστάς !..

Στὸ δικαστήριο :

— Κατηγοροῦμένη, ἔσπασες μιὰ καρφέλα στὴ ράχη τῆς γυναίκας σου ;

— Δυστυχῶς, κύριε πρόεδρε.

— Γιατί δυστυχῶς ;

— Γιατί δὲν εἶχα σκοπὸ νά σπάσω τὴν καρφέλα...

'Ο μεγαλοκτηματίας. — "Αν κάνη τέτοιο κῆρυ και τὸν ἄλλο μῆνα, θά μᾶς φορήσουν ὅλα μας τὰ ζωντανά.

'Ο γαλιφηςζωκιός. — 'Ο Θεός, ἀφέντη μου, νά φυλάη μονάχα τὴν ἀφεντιά σου !..

Μεταξὺ συζύγων :

— Κατίνα, δὲν βρίζεις πὸς σ' αὐτὴ τὴν φωτογραφία φαίνομαι σάν βλάκας ;

— Πάγω μου, ἐμένα μοῦ φαίνεται ότι...σὲ δείχνει ὅπως εἶσαι ἀκριβῶς !...

— "Όστε γράφετε ποιήματα, γιατί ;

— Μάλιστα... 'Αλλά μονάχα για νά σκοτώνω τὸν κῆρυ μου, κυρία μου.

— Μπα ! "Όστε... δὲν ἔχετε ἀρρώστους ;

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η δικαιοσύνη τοῦ αυτοκράτορος τῆς 'Αθησούνιας Μενελίχ. Μιά περιεργη ὑπέθεσις. Ζωὴν ἀντὶ ζωῆς. Πὸς ἐλύθη τὸ ζήτημα. 'Ο "Αγγλος ἑκατομμυριούχος Ρόζπερι κι' ὁ ἀγαπημένος του σκύλος. Χάριν τοῦ Μούττ, κτλ. κτλ.

Τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο τοῦ αυτοκράτορος τῆς 'Αθησούνιας Μενελίχ δίνει μιὰ ιδέα τῆς δικαιοσύνης του, ή ὅποια μορεῖ νά συγκριθῆ μ' ἐκεῖνον τοῦ Σολομώντος.

Ἀπὸ 'Αθησουνίοι κάποτε μάζεψαν φρούτα. 'Ο ἕνας βρισκόταν σκαφαλωμένος ἐπάνω στοῦ δέντρο και κοινοῦσε τοὺς κλώνους του, ἐνὸ ὁ ἄλλος κάτω μάζεψε τὰ φρούτα πὸν πέφτανε.

'Αξαφνα σὲ κάποια στιγμή ἔσπασε ἕνας κλῶνος κι' ὁ ἄνθρωπος, πὸν βρισκόταν ἐπάνω στοῦ δέντρο, ἔπεσε πάνω στοῦ σύντροφό του και ἀκριβῶς ἐπάνω στοῦ κεφάλι του και τὸν ἐπλήγωσε θανάσιμα. "Υστερα ἀπὸ λίγες ὥρες ὁ δυστυχῆς πέθανε ἀπὸ ἐγκεφαλική αἰμορραγία, ἐνὸ ὁ σύντροφός του, ἂν κι' ἔπεσε ἀπὸ τόσο ὕψος, δὲν εἶχε πάθει ἀπολύτως τίποτε.

'Η οικογένεια τοῦ σκοτωμένου ἐζήτησε — κατὰ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου—τὸ «φρόνο τοῦ αἵματος», κι' ὅταν ὁ ἀκούσιος φονεὺς ἀπάντησε ότι δὲν εἶχε χρεῖματα, τοῦ ζήτησαν τὴ ζωὴ του ὡς ἀντάλλαγμα.

'Η ἀπαίτησις ὅμως αὐτὴ ἦταν ὑπερβολική κι' ἔτσι ή ὑπόθεσις, περνώντας ἀπὸ τὰ κατώτερα δικαστήρια, ἐφθασε μεχρὶ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τοῦ Μενελίχ.

'Εντομεταξὺ οἱ μνηστῆ δὲν δεχόντουσαν πειά κανένα ἀπολύτως συμβιβασμὸ με χρηματικὴ ἀποζημίωσι, ἀλλ' ἀπαίτουσαν τὴ ζωὴ τοῦ ἀκούσιου φονεῦς, προβάλλοντας ὡς ἐπιχειρημα τὸ «ζωὴ ἀντὶ ζωῆς».

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Μενελίχ, ἐκδίδοντας τὴν ἀπόφασί του. "Εχετε ἀναμνηστικὸς τὸ δικαίωμα νά ζητήσετε τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. 'Αλλὰ ὁ νόμος λέει ότι ὁ φονεὺς πρέπει νά σκοτώνεται με τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο πὸν διέπραξε τὸ φόνο. Γι' αὐτὸ ἕνας ἀπὸ σᾶς τοὺς συγγενεῖς τοῦ θύματος, πρέπει ν' ἀνεβῆ ἐπάνω σ' ἕνα ψηλὸ δέντρο και σπάζοντας τὸν κλῶνο στὸν ὅποιο θά κἀθεται, νά πέση ἐπάνω στοῦν ἄνθρωπον αὐτόν, πὸν θά τὸν ἔχουμε δεμένο ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω. Τὰ πειράματα μορεῖν νά ἐξακολουθήσουν ὥσπου νά σκοτωθῆ ὁ κατηγορούμενος !.

'Αλλὰ κανεῖς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ θύματος δὲν θέλησε νά πᾶξ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ παιγνίδι. Καὶ ὁ ἀκούσιος φονεὺς ἀφέθη ἐλεύθερος.

Για τὸν "Αγγλο ἑκατομμυριούχο Ρόζπερι, διηγούνται τὸ ἔξης νοστιμώτατον ἀνέκδοτο, πὸν δείχνει πὸς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀγαποῦσε τὰ σκυλιά.

"Όταν κάποτε ὁ Ρόζπερι ταξίδευε ἀτιμολοκῶς, συνέθη νά πέση τὸ σκυλί του, ὁ πιστός του «Μούττ», στὴ θάλασσα.

— Σταμάτια, καπετάνιε μου, σταμάτια τὸ πλοῖο, ἄρχισε νά φρονάξη τότε ἀγωνιωδῶς ὁ Ρόζπερι.

— Τί λέτε, κύριε, ἀστεγειέστε ; ἀπάντησεν ὁ καπετάνιος. Για ἕνα κῆρυ νά σταιματήσῃ τὸ βατόρι ; "Αν ἦταν ἄνθρωπος, τότε βέβαια θά σταιματοῦσα...

— Πολὸ ὄραία, εἶπε τότε ὁ ἑκατομμυριούχος, και χωρὶς νά χάση καρὸ, πήδησε κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα.

'Αμέσως τότε ή μηχανὴ τοῦ πλοῖου σταμάτησαν, μιὰ βάρκα κατεβάστηκε στὴ θάλασσα και ὁ ζωόφθλος ἑκατομμυριούχος ἀνεσώθη, μαζὺ με τὸν ἀγαπημένο του «Μούττ» στὸ βατόρι...

'Ο βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου Νικόλαος ἦταν ἄνθρωπος εὐφρῆς, διακρινόμενος για τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνευμάτος του.

Κάποτε ὁ αυτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκος 'Ιωσήφ πήγε νά ἐπισκεφθῆ τὸ Νικόλαο στὸ Κάτιαρο. 'Η ἀρχαία μεγαλοπρέπεια τὸν ἀποκρίμων βράχων τῆς Βόκκας πὸν ἰφρόνοντα σάν μιναρέδες, ἔκαιαν μεγάλην ἐντύπωσι σιὸν Αὐστριακὸ αυτοκράτορα, ὁ ὅποιος, κερτίζοντας κάποια στιγμή ψηλά στὴν κορυφὴ τοῦ βουνού, εἶπε στοῦν Νικόλαο :

— 'Η Μεγαλειότης σας κατοικεῖ πολὺ ὑψηλά !..

— Ναι, ἀπάντησε ὁ εὐφρῆς βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου. 'Αφοῦ ή Μεγαλειότης σας μοῦ ἔχει πάρει τὴ θάλασσα κι' ὁ Τούρκου τὴν ἔρηρά, δὲν μοῦ ἀπομένει, παρὰ μόνο ὁ οὐρανός !

